

Spirit of Bosnia / Duh Bosne

An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Međunarodni, interdisciplinarni, dvojezični, online časopis

Fisharmonika

Tin Ujević

Slika moje duše nema kronike.
Krajolik misli, to je zvuk harmonike.
Šišmiš je u kraju ko mrena na očima.
Gdje se sanja počinje? gdje se dočima?
Zemlji rastu kose. Taj je mjesec kopija
s neke razglednice stare, što me opija.
Mi smo išli putem. Put je bio dug.
Kasno opazismo da je taj put krug.
Po danu mjesec na nas svoju slutnju sipa.
Divlji kesten cvjeta i miriše lipa.
U nama plamen skitni strasnika.
Noć nam šalje žuka, svoga glasnika.
I sve noću biva puno svete strave.
Šešir nam se diže sam vrh budne glave.

Nas je obuzeti gorostasna šuma,
izrasti je lišće žak i povrh uma.
Je li usna zbori ili nebo svira?
Gostiona uz put sjedište je mira.
Istinskomu biću mi smo prešli među.
Žarki pelud s cvijeta pao nam na vjeću.
Noćas je se jasno složiti zvonici:
Aleluja, srećo ustaju bonici.
Nama opet služe neumorne noge
do nade na zemlji i svjetlosti mnoge.
Tim krajem sutona što sanja o zori
šiknuti je noćas blijedi reflektori.
Kriknuti je ptice: gori šuma, gori.
A kad mlaz svjetlosti pane povrh pjesme,
probudit je lugom pozaspale pesme
i presahla vrela i umorne rijeke
kojim vjetar nosi sve jeke daleke.
Eto, zbori zemlja; eto šuma plaće:
kad kralja na drumu dočeka svirač.
I ta svirka naše razgovore prijeći,

i ti sneni zvuci jesu naše rije?i.

Nužno, netko fali, kad nas pjesma smami.
Gledamo se blijedi. Falimo mi sami.

(1936.)

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.